
Prædiken til 16. S.e. Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 16. S.e. Trinitatis	4
16. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 16. S.e. Trinitatis

16. s.e. Trin.

Prædikedag 16. s.e. Trin.

Prædikedato 5. oktober 1924

Prædiketekst Johannes 11,19-45

Prædiken ID P051024-01

Kilde KMF-nr. 14.21.02 (Ny tekstrække - så ikke 1925?)

Mange Slags Vrede — X's Harme aldrig den hensigtsløse — nu skal vi af med det. Selv hans Vrede styrer *hans Vilje*. Maalet er ondts Ophør, godts Vorden. Tempelrensning — Farisæernes Selvglade — og nu i Dag Vantroen og Ligegyldigheden, enddog det er Guds egen Søn, der taler Guds eget Ord til Guds egne Børn

Ja, Texten splitter sig, behandler 2 Tilfælde: de kritikfulde og de ligegyldige ell. de selvretfærdige.

Det er den evige Kritik, Menn., der aldrig kan faa det godt nok af andre. Skal det kaldes en Profet, skal det kaldes en Kristen, se blot, hvor mørk og bister han ser ud, han under smænd ikke andre Menn. en Smule uskyldig Fornøjelse. — Og saa ham der, næ Tak, han er jo bare som alle andre Mennesker, han gaar baade til Gilde og Dans, ja, spiller saagar Kort — skal det være Kristen. Det er Maalestokken over for Johs, det er Maalestokken over for X. Og X raaber: Om I dog vilde lade være med at hænge jer i smaating. Det skal I vide, naar I gemmer jert Ansigt i Hænderne, saa kan I ikke se Solen, men saa er det ogsaa jer egen Skyld. Det er derfor, saa forskellige Aandsretninger kan nævne sig efter Jesu Navn og gøre det med Rette, fordi han selv altid saa stort paa Smaating, han havde et vidt omspændende Blik som, vi andre ikke har, han kunde se baade Træerne og Skoven, kunde se Enkelthederne og se dem gaa op i Helheden; han fordømte ingen, blot de vilde noget, kald jer Grundviger, Gendøbere, Rørdamsfolk, hvad I vil, har I blot Sandhedsviljen i jer og saa Kærligheden, da er jer Himlen viss.

Alle Veje fører til Rom, det er muligt; men sikkert er det, at alle Mennesker, der vandrer i Ydmygheds og Kærligheds Spor de naar engang til Himlen, i hvad Retning de gaar i.

Men saa er der jo ogsaa andre, de mange, mange andre, over for hvem Guds Vilje højest er et ligegyldigt Ord. Dem falder hans Domsord paa, hans Vrede over, ikke fordi han hader dem eller vil dem ondt, men fordi de vil sig selv ondt, de spilder Chancer, forkvakler Muligheder ødelægger Lykke og Liv.

Prinsen og Gaasepigen.

Graaden, der skyldes manglende Tro.

Men de græd ogsaa den gang.

Marie, der har den stærke Tro til Hverdags, men saa da det gælder bryder helt sammen.

Martha, der ikke er for troende til Hverdags, men saa til Gengæld ikke slippe Haabet, hvor sort det end ser ud.

Jesus, der giver sig god Tid — og dog ved, hvad han gør.

Saa kommer han da.

Han harmes over, at de græder — i St. f. at glæde sig

at tænke paa Lovsang og ved Tro paa det evige Liv

Han græder — ved at tænke paa Slægterne, hjemfalden

til døden og de Millioner af Gange, hvor han ikke vil kunne hjælpe som her.

Han harmes, fordi de end ikke tror saa meget paa ham, at han kan kalde de døde tilbage.

Han kalder den døde ud for at vise den og os Guds Herlighed, der mægter alle Ting.

Blodomløbet stivnet — hvordan kan man saa leve.

531 184 255 424 667